

jeg. Det er en Ubhagelighed. Men nu beder jeg ærede Medlemmer om at sammenligne det Tab, det er, imod den Fordel, der vindes derved, og saa afveie de to Ting imod hinanden. Man kan ikke stille den Sætning op, at saasnart Noget medfører en eller anden Ubhagelighed for Smaafolk, saa maa det ikke ske, det er at gaa for vidt. Jeg mener, at der skal tages alt muligt Hensyn til de mindre Bemidlede i Befolkningen, og at der stadig skal rettes det Spørgsmaal til en Lovbestemmelse, om den ikke vil være skadelig for dem; men man kan ikke stille sig udelukkende paa dette Standpunkt; thi saa ville vi andre til Skyende og Sidst slet ikke faae Lov til at være her. Man maa afveie de to Interesser imod hinanden. Jeg siger for Exempel: Dersom Lovgivningen indeholder Bestemmelser, som medføre Fordel for de bemidlede Klasser, men medføre pekuniært Tab for Smaafolk, saa er det en Lovgivning, der er bygget paa Løgerprincipet (S i e m m e r: Hør!). Jeg siger ikke, at det er en Lov, der umiddelbart beforder Mager; men Mageraanden gennemtrænger da Lovgivningen. Men dersom Lovgivningen medfører Garantier for hele Landbostandens økonomiske Bestaaen, for vort Lands Velfærd i det Hele, og samtidig ikke paalægger den mindre bemidlede Embedsklasse og til dels vel ogsaa Arbejderne — jeg tror, at det er navnlig Familierne af Borgerstanden, der lide haardest under det økonomiske Tryk — Andet end den Ubhagelighed at maatte spise ufarvet Butterine, der er ligesaa velsmagende og ligesaa sundt og meget billigere end det farvede, saa siger jeg, at der er intet Forhold deri, hvis man saa vil sige: Det er Skyld for Smaafolk, thi de ville saa gjerne have det farvede Kunstsmør, De vil saa gjerne tro, at det er Smør, de nyder, og de holder ikke af disse firkantede Dritler, som Margarinen skal pakkes i. Jeg siger, at jeg under dem gjerne den Fornøielse at blive i Troen; men at forlange, at vi derfor skulle gaa til Grunde paa det engelske Marked, er der dog ingen Mening i. Det forlanger de nu heller slet ikke, det er kun lidt Kulør, de ville have paa Smørret. De ville have Ret til at spise Smørfarve. Men hvis Smaafolk vidste, hvad der er i denne Kulør, hvis de vidste, hvad Smørfarve er sammensat af, saa vilde de næppe være saa ivrige efter at udøve denne Menneſkerettighed, at faae den

Farve paa Smørret, som de ønske. Nei, mine Herrer, det er Fabrikantinteresser, der her paradere som Smaafolksinteresser. Deri bestaar hele denne Kjærlighed til det farvede Kunstsmør, det er denne Butterinevarme, som er kommet frem, og som er blevet til en saa rørende Interesse for Smaafolk, der ikke maa faae det gule Smør, men skulle lade sig nøie med det hvide. Det er ikke Andet end Fabrikantinteresser, det er hele Humlen. Thi de 30 Kr., som det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bojssen) talte om, gaa ganske vist ud af Smaafolks Lomme; men de gaa lige ind i Butterinefabrikanternes Lomme, og de faae dem mere end een Gang. Her ere vi inde paa et Felt, hvor jeg ingen Medlidenhed har. Jeg siger, at naar Spørgsmaalet dreier sig om Fabrikanter imod Landbrug, saa maa de finde sig i noget mindre Profit, naar hele Landbruget derved kan reddes. Selv om vi gik ind paa den anden Betragtningssmaaade af Sagen, at vi skulde udstede Udførselsforbud, siger jeg, at saa kunde ogsaa Smaafolks Interesser godt forenes dermed, saa at de endda kunne faae Lov til at spise Farven med, hvis de vilde gaa den Vej, men det bliver dyrere for dem, men ogsaa tjønnere. (Afsbrudelse). Nei, det bliver ikke bedre, men dyrere; thi jo mere det ærede Medlem vil se paa Smørfarven, desto mere vil han gaa over til min Side og være Modstander af Farven. Jeg skal ikke røbe Smørfarvens Historie eller Hemmelighed; thi den er ikke opbyggelig, men jeg vil blot sige, at hvis man gaar den Vej at bruge Forbuds fremgangsmaaden, saa kan man meget godt forene den med Hensynet til Smaafolk. Det ærede Medlem fra Frederikshavn sagde, lad os gaa til Udførselsforbud. Men han vilde ogsaa gaa til Indførselsforbud. Jeg veed ikke hvorfor, men Udførselsforbudet var vel ogsaa Hovedspørgsmaalet i hans Betragtninger. Dertil siger jeg: Der er Noget i det, men det er ikke nok. Udførselsforbudet er en noget skarpere Form end den, der var foreslaaet fra Udvalgets Side i Fjor, men det er dog stadig kun en Garanti, der indskrænker Kontrollen til Omsætningen, og det er for lidt. Lad os gaa til Udførselsforbud og til, at Produktionen af Butterine, Omsætning, Handel og Indførsel stilles under Kontrol, det vil sige, lad os stille Produktionen af But-